

לבבי, עמית

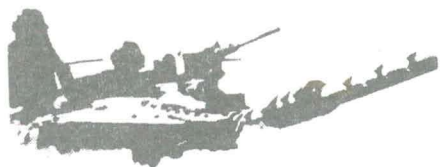

עמית, בן דינה ומשה, נולד ביום ז' באב תשי"א (10.8.1951) בצפת. כשהיה ילד עברה המשפחה להתגורר בחיפה, שם למד בבית-הספר היסודי "מעלה הכרמל". כשהיה בן עשר, נשלח אביו בשליחות הסוכנות היהודית לשרת שלוש שנים באיטליה ושנתיים בברזיל. בארצות אלה למד עמית על בורין אנגלית, צרפתית, איטלקית ופורטוגזית. כאשר שב לארץ, והוא בן חמש-עשרה שנים, נכנס ללמוד בבית-הספר התיכון "אליאנס", וסיים את לימודיו בצינונים מעולים. בזכות כישרונותיו בתחומי הכלכלה, ההיסטוריה והפוליטיקה, חלם עמית על קריירה בתחום הדיפלומטיה. הוא רצה ללמוד מקצועות אלה באוניברסיטה, ואף זכה להמלצה מידי מוריו להתקבל לעתודה האקדמית, אך הוא העדיף לסיים קודם לכן את שירותו בצבא.

עמית גויס לצה"ל בנובמבר 1970 והוצב לחיל השריון. לאחר הטירונות השלים בהצטיינות סדרה של קורסים, לרבות קורס למקצועות טנק וקורס מט"קים. בזכות הישגיו המצויינים נשלח בהמשך שירותו לקורס קצינים ולאחר שהשלימו בהצלחה, נשלח לקורס קציני שריון. בחוות-דעת של מפקדיו נאמר עליו: "קצין בעל ידע מקצועי רב, יעיל בעבודתו, בעל ביטחון עצמי".

במחצית מאי 1973, משסיים את שירות החובה, נרשם לאוניברסיטה העברית בירושלים. בימים שהמתין לתחילת הלימודים, עבד כפועל בניין, כדי לחסוך כסף למימון לימודיו. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים לא המתין לצו הקריאה ועם הישמע אות האזעקה מיהר לבסיסו המרוחק. ואמנם, היה אחד הראשונים מאנשי המילואים שהגיעו לבסיס. אמרו חבריו: "זה טבעי שעמית הגיע ראשון". במלחמה השתתף בקרבות הבלימה נגד המצרים בחזית סיני. במהלך הקרבות ביום כ"א בתשרי תשל"ד (17.10.1973), הגיעה פלוגתו למעבר הגידי. הפלוגה התמקמה על הגבעה, ועל הגבעה שמנגד יושבה יחידה מצרית. על נסיבות נפילתו של סרן עמית בקרב אותו יום, סיפר מפקדו ביחידת השריון: "עמית נפל בפקדו על פלוגת טנקים, תוך גילויי מנהיגות ואומץ-לב ובהגותו מופת למסירות ולחברות טובה לכל חיילי פלוגתו ולמפקדי הגדוד. תודות לעמית ולשכמותו הצליחה יחידתנו במשימת הבלימה של כוחות אויב עדיפים, אשר ניסו לפרוץ את קווינו בציר הגידי". סיפרו החיילים שהיו עם עמית בתוך הטנק: "עמית שם לב כי חי"ר מצרי זוחל לעבר הטנקים שלנו מתוך 'שטח מת' (שלא נראה מתוך הטנק). הוא דיווח על-כך למפקדה וזו חשבה תחילה, שאלה חיילים שלנו. עמית חזר על השערתו וטען כי המצב יהיה מסוכן אם המצרים יתקרבו עוד יותר, ועל כן הוא יוצא מן הצריח לסקור את השטח. ניסינו לעצור בעדו, משום שהמשימה הייתה מסוכנת למדי. עמית טען כי מיהו חייב לעשות זאת, והואיל והוא המפקד, עליו מוטלת החובה... אכן, זחלו לעברנו כ-250 חיילים מצרים והגיעו כדי 20 מטרים מהטנקים שלנו! עמית גילה אותם בהתרוממו מן הצריח עד למותניו ובהטיחו לעברם כמה צרורות אש. באש הנגדית ספג שני כדורים – אחד בפה ואחד בלב... דרסו אותם, בטנקים!" היו מלותיו האחרונות ואמנם דרסנו אותם! אלמלא גילה אותם עמית, איש מאתנו לא היה נשאר בחיים. הוא נהרג והפלוגה ניצלה". הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל. השאיר אחריו אב, אם, אח ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סרן.

במכתב תנחומים למשפחה כתב שר הביטחון דאז, משה דיין: "עמית הוגדר כקצין טוב, מסור, אחראי, בעל ידע מקצועי רב, יעיל ואהוד על חבריו".

מ.א. 2087174

סרן לבבי עמית ז"ל

בן דינה ומשה

נולד ב-צפת

10/08/51

ז' באב תשי"א

נפל ב-17/10/73

כ"א תשרי תשל"א

בשרותו ב-גדוד 106

מלחמת יום כיפור

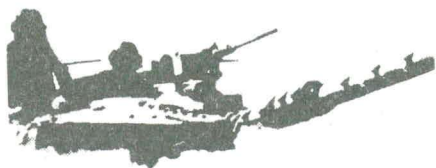
סיני ותעלת סואץ

מעבר הג'ידי

נקבר ב-הר הרצל, ירושלים

לימודיו בציונים מעולים.
בזכות כישורותיו בתחומי
הכלכלה, ההיסטוריה
והפוליטיקה, חלם עמית על
קריירה בתחום הדיפלומטיה.
הוא רצה ללמוד מקצועות אלה
באוניברסיטה, ואף זכה
להמלצה מידי מוריו להתקבל
לעתודה האקדמית. אך הוא
העדיף לסיים קודם לכן את
שירותו בצבא. עמית גויס
לצה"ל בנובמבר 1969 והוצב
לחיל השריון. לאחר
השירות השלים בהצטיינות
סדרה של קורסים. לרבות
קורס למקצועות טנק וקורס
המשך...

עמית, בן דינה ומשה. נולד
ביום ז' באב תשי"א
(10.8.1951) בצפת. כשהיה
ילד עברה המשפחה להתגורר
בחיפה, שם למד בבית-הספר
היסודי "מעלה הכרמל".
כשהיה בן עשר, נשלח אביו
בשליחות הסוכנות היהודית
לשרת שלוש שנים באיטליה
ושנתיים בברזיל. בארצות
אלה למד עמית על בורין
אנגלית. צרפתית. איטלקית
ופורטוגזית. כאשר שב לארץ,
הוא בן חמש-עשרה שנים,
נכנס ללמוד בבית-הספר
התיכון "אליאנס". וסיים את

בן דינה ומשה

אותו יום. סיפר מפקדו ביחידת השריון: "עמית נפל בפקדו על פלוגת טנקים. תוך גילויי מנהיגות ואומץ-לב ובהיותו מופת למסירות ולחברות טובה לכל חיילי פלוגתו ולמפקדי הגדוד. תודות לעמית ולשכמותו הצליחה יחידתנו במשימת הבלימה של כוחות אויב עדיפים. אשר ניסו לפרוץ את קווינו בציר הגידי". סיפרו החיילים שהיו עם עמית בתוך הטנק: "עמית שם לב כי חי"ר מצרי זוחל לעבר הטנקים שלנו מתוך 'שטח מת' (שלא נראר מתוך הטנק). הוא דיוח על-כך למפקדה וזו חשבה תחילה. שאלה חיילים שלנו. עמית חזר על השערות וטען כי המצב יהיה מסוכן אם המצרים יתקרבו עוד יותר. ועל כן הוא יוצא מן הצריח לסקור את השטח. ניסינו לעצור בעדו, משום שהמשימה הייתה מסוכנת למדי. עמית טען כי מישו חייב לעשות זאת, והואיל והוא המפקד. עליו מוטלת החובה... אכן, זחלו לעברנו כ-250 חיילים מצרים והגיעו כדי 20 מטרים מהטנקים שלנו! עמית גילה המשך...

מט"קים. בזכות הישגיו המצויינים נשלח בהמשך שירותו לקורס קצינים ולאחר שהשלימו בהצלחה. נשלח לקורס קציני שריון. בחוות-דעת של מפקדיו נאמר עליו: "קצין בעל ידע מקצועי רב, יעיל בעבודתו. בעל ביטחון עצמי". במחצית מאי 1973. משסיים את שירות החובה. נרשם לאוניברסיטה העברית בירושלים. בימים שהמתין לתחילת הלימודים. עבד כפועל בניין, כדי לחסוך כסף למימון לימודיו. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים לא המתין לצו הקריאה ועם הישמע אות האזעקה מיהר לבסיסו המרוחק. ואמנם, היה אחד הראשונים מאנשי המילואים שהגיעו לבסיס. אמרו חבריו: "זה טבעי שעמית הגיע ראשון". במלחמה השתתף בקרבות הבלימה נגד המצרים בחזית סיני. במהלך הקרבות ביום כ"א בתשרי תשל"ד (17.10.1973), הגיעה פלוגתו למעבר הגידי. הפלוגה התמקמה על הגבעה. ועל הגבעה שמנגד ישבה יחידה מצרית. על נסיבות נפילתו של סרן עמית בקרב

מ.א. 2087174

סרן לבבי עמית ז"ל

בן דינה ומשה

אותם בהתרוממו מן הצריח עד
למותניו ובהטיחו לעברם כמה
צרורות אש. באש הנגדית ספג
שני כדורים אחד בפה ואחד
בלב... "דרסו אותם.
בטנקים!" היו מלותיו
האחרונות ואמנם דרסנו
אותם! אלמלא גילה אותם
עמית, איש מאתנו לא היה
נשאר בחיים. הוא נהרג
והפלוגה ניצלה". הוא הובא
למנוחת-עולמים בבית-העלמין
בהר-הרצל. השאיר אחריו אב,
אם. אח ואחות. לאחר נופלו
הועלה לדרגת סרן. במכתב
תנחומים למשפחה כתב שר
הביטחון דאז, משה דיין:
"עמית הוגדר כקצין טוב,
מסור, אחראי, בעל ידע
מקצועי רב, יעיל ואהוד על
חבריו".

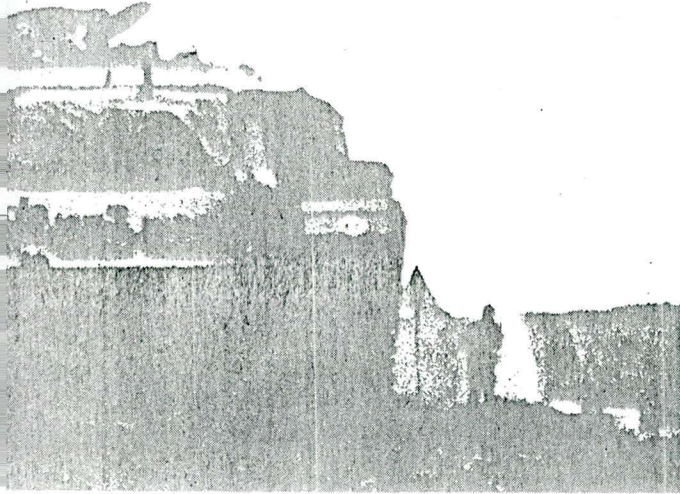
זיכרו הונצח בשני אתרים
בארץ: ספריה בביה"ס תיכון
"פורסט" בבית שמש ובית
החייל בקרית שמונה שהוקם
ע"י משפחות חללי קורס
קצינים שיריון 1971.

לזכרם

לבבי עמית

בן דינה ומשה

חיפה

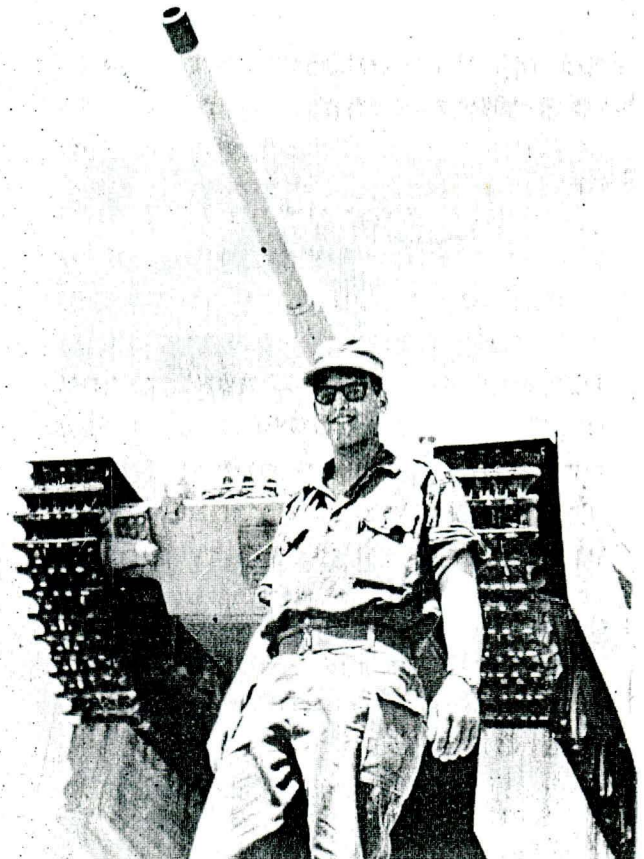
מלות-הפיקוד האחרונות, אשר יצאו מפיו של סגן לבבי, היו : „מרחק 20 מטר מלפנים, 250 מצרים ; עלו עליהם בטנקים” !

חשוף בצריח ה„צנטוריון”, אי-שם במעבר הג'ידי, עמד מפקד הפלוגה בן העשרים ושלוש ושלח ממקלע-הטנק צורות-אש לעבר יחידה מצרית. הוא עצמו נפגע במטח-אש נגדי ונהרג, — ביום הושענא-רבא, כ"א תשרי תשל"ד (17.10.73).

חיילים מצרים, הם חוסלו בהסתערות חזיתית של פלוגת-הטנקים שלנו. אך אז שוב לא פקד עמית לבבי על פלוגתו, כי הוא נפגע לפני שהחלה ההסתערות הזאת.

עמית נולד בצפת, ביום י"ז מנחם-אב תשי"א (10.8.51) — להוריו דינה ומשה לבבי. האב — מנהל-חשבונות ראשי במחלקת-הכספים של הסוכנות היהודית בירושלים ; האם — אחות ציבורית מטעם משרד-הבריאות בבית-שמש.

כבנו של עובד הסוכנות היהודית, אשר הירבה למלא שליחויות בחוץ-לארץ, היה עמית מגיל צעיר בן „העולם הגדול”. בנוסף לעברית, הוא שלט באנגלית, צרפתית, איטלקית ופורטוגזית. אף-על-פי-כן, היה עמית צבר ישראלי בכל נימי-נפשו.

מספר האב משה לבבי : פעם, בעת טיול ברומא, ניצבנו מול המזרקות המפורסמות בכיכר „די-טראווי”. עמית סירב להתפעל, והוא דיבר בחוס על מזרקת-המים הקטנה

המבצע לגילוי היחידה המצרית ואיתורה, היה מבצעו של עמית לבבי. פלוגת השריון, עליה פיקד, התמקמה על גבעה ; ומנגד, על גבעה אחרת, נאחזו המצרים. לפתע הבחין עמית לבבי בתנועה „בשטח המת” שבין שתי הגבעות. הוא מיהר לדווח על כך ברשת-הקשר למג"ד. כשהתברר שהללו

הטנק שלו ("צנטוריון") והוא היה מסביר לחבריו: "אני חייב תמיד לזכור אותו ולטפל בו, שכן חיי תלויים בטנק זה. עלי לשרת אותו עכשיו, על-מנת שבבוא הזמן ישרת הוא אותי".

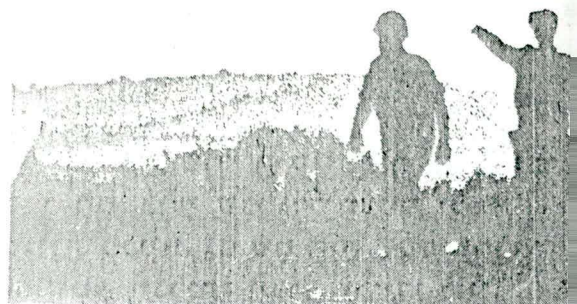
עם שיחרורו מהצבא נרשם עמית לאוניברסיטה העברית ללמוד כלכלה וסטטיסטיקה. עם זאת, תחום ההתעניינות החביב עליו היתה היסטוריה מדינית, ביחוד של ארה"ב. את יעודו בחיים ראה בהשתלבות בשירות-החוץ הישראלי.

ביום-הכיפורים היה עמית לבבי בביתו בחיפה (כיום מתגוררת המשפחה בירושלים). הוא לא המתין לצו-הגיוס ובשעות אחרי-הצהריים הגיע לבסיסו אשר בעורף. בתקופת המלחמה, הגיעו לבית הוריו שלוש גלויות ממנו ובכולן חזר על המשפטים הללו: "יש לי הרגשה שהעורף לא-מחזיק מעמד כמו החזית. תסמכו עלינו ותרימו את המוראל, כי המוראל הירוד בעורף משפיע עלינו בחזית".

האב משה לבבי מספר: "לאחר המלחמה, ביקשתי לגלות אצל חבריו, איך התנהג עמית במלחמה, כיצד נהג בקרב, אם היה מבוהל? החברים אמרו לי: הוא היה קר ושקול והתנהג כמפקד אמיתי".

כל אלה שהיו אתו בקרב-האחרון שלו ונשארו בחיים, אמרו, שהם חבים לו את חייהם. מפקדו הישיר ביחידת-השריון אמר: "סגן עמית לבבי, נפל בעת שפקד על פלוגת-טנקים תוך גילוי מנהיגות ואומץ-לב. הוא היה מופת למסירות ולחברות טובה לכל חיילי פלוגתו, ולמפקדי הגדוד. תודות לעמית ולשכמותו, הצליחה יחידתנו במשימת הבלימה של כוחות-אויב עדיפים, אשר ניסו לפרוץ את קווינו בציר הג'ידי".

יהא זכרו שמור עימנו לברכה.

שבכיכר דיזנגוף בתל-אביב. פעם אחרת, כאשר נעמדנו ליד "פסל משה" של מיכאל אנג'לו, שוב סירב הנער להתפעם ואמר: "האנדרטה של השומר אלכסנדר זייד אשר בשייך-אברק, מרשימה ומרתקת פי-כמה"...

לימים, כאשר גדל והתבגר, שוב לא בלם עמית את חושיו לקלוט את היפה והמאלף שבתרבות העולם. אך גם אז — לא הפסיק לאהוב ללא-גבול את מולדתו-מורשתו. את עמדתו בנקודה זו סיכם פעם באמרו: "מולדת היא אמא; כשם שלא מחליפים אמא, כך לא מחליפים מולדת; אותה אוהבים תמיד, אפילו יש גדולות, יפות ועשירות ממנה. רומא ופריז אמנם יפות יותר מתל-אביב, אך הן אינן שלנו".

בשנת 1966, חזרה המשפחה מחו"ל לחיפה. עמית סיים ב-1970 את בית-הספר התיכון "אליאנס" והציון הממוצע בתעודת-הבגרות שלו היה 86.

בסוף שנת 1970 התגייס עמית לצבא והוצב לחיל-השריון. הוא עבר קורס קצינים ובחודש מאי 1973 שוחרר בדרגת סגן, והוא מפקד-מחלקה. הוא היה מאותם קצינים, אשר אינם רואים בצבא יעוד, אלא חובה לאומית. וככל שהם ממושמצים ומחוננים ברגש אחריות למופת, אומרת כל ישותם אנטי-צבאיות. מעל מיטתו של עמית התנוססה תמונת